

[Prima Pagină](#) > ... > [Dreptul Familiei Și Succesiunea](#) > [Deplasarea/Stabilirea Legală În Altă Țară Împreună Cu Copiii](#) > [Croatia](#)

Deplasarea/Stabilirea legală în altă țară împreună cu copiii

Conținut furnizat de



European Judicial Network
(in civil and commercial matters)



1 În ce împrejurări poate un părinte să deplaseze în mod licit copilul în alt stat membru, fără consimțământul celuilalt părinte?

În ceea ce privește împrejurările în care un părinte poate deplasa în mod legal copilul în alt stat fără consimțământul celuilalt părinte, trebuie diferențiate următoarele situații:

a) atunci când părintele cu care locuiește copilul dorește să deplaseze în mod legal copilul în alt stat și

b) atunci când părintele cu care nu locuiește copilul, dar cu care copilul are o relație personală, dorește să deplaseze în mod legal copilul în alt stat.

a) După divorț, părintele cu care locuiește copilul poate, ca parte a îngrijirii copilului pe care o exercită în fiecare zi, să deplaseze în mod legal copilul în alt stat (de exemplu, într-o excursie de o zi), cu condiția ca acest lucru să nu pună în pericol dreptul celuilalt părinte de a întreține o relație personală cu copilul, astfel cum se prevede la articolele 95 și 119 din Legea familiei (*Obiteljski zakon*) [*Narodne Novine* (NN; Monitorul Oficial al Republicii Croația) nr. 103/15 și 98/19, 47/20, 49/23 – Decizia Curții Constituționale a Republicii Croația (*Ustavni sud Republike Hrvatske*) și 156/2023]. Indiferent dacă părinții exercită în comun sau în mod individual autoritatea părintească, fiecare dintre aceștia are dreptul de a lua în mod independent decizii legate de copil, privind viața de zi cu zi, atunci când copilul locuiește cu ei (articolul 110 din Legea familiei). În cazul în care, după divorț, părinții exercită în comun autoritatea părintească (articolul 104 din Legea familiei), deciziile care sunt importante pentru copil trebuie luate în mod consensual (articolul 108 din Legea familiei). Întrucât scopul deplasării temporare în alt stat (de exemplu, într-o excursie de o zi) nu este de a schimba reședința permanentă sau temporară a copilului, această deplasare nu este inclusă pe lista exhaustivă a drepturilor personale esențiale ale copilului în temeiul articolului 100 din Legea familiei și, prin urmare, dispozițiile articolului 99 alineatul (2) din Legea familiei ar trebui aplicate în consecință. Același lucru este valabil și în cazul în care părintele cu care locuiește copilul după divorț exercită parțial autoritatea părintească exclusivă (articolul 105 din Legea familiei). Cu toate acestea, în cazul în care părintele cu care locuiește copilul după divorț exercită integral autoritatea părintească exclusivă, pe baza unei hotărâri judecătorești, acesta nu are nevoie de consimțământul celuilalt părinte pentru a se deplasa temporar cu copilul în alt stat [articolul 105 alineatul (5) din Legea familiei].

b) În cazul în care părintele cu care copilul nu locuiește după divorț, dar cu care copilul întreține o relație personală, decide să deplaseze în mod legal copilul în alt stat, acesta poate face acest lucru cu condiția ca aceasta să fie o deplasare temporară în celălalt stat (de exemplu, o excursie de o zi), care are loc în timpul în care părintele respectiv își exercită dreptul de vizită a copilului (articolul 121 din Legea familiei), și cu condiția ca acest drept să nu fi fost interzis sau restricționat printr-un ordin al unei instanțe judecătorești (articolele 123–126 din Legea familiei). Indiferent dacă părinții exercită în comun sau în mod individual autoritatea părintească, fiecare dintre aceștia are dreptul de a lua în mod independent decizii legate de copil, privind viața de zi cu zi, atunci când copilul locuiește cu ei (articolul 110 din Legea familiei). În cazul în care, după divorț, părinții exercită în comun autoritatea părintească (articolul 104 din Legea familiei), deciziile care sunt importante pentru copil

trebuie luate în mod consensual (articolul 108 din Legea familiei). Întrucât scopul deplasării temporare în alt stat (de exemplu, într-o excursie de o zi), care are loc în timpul în care părintele își exercită dreptul de vizită a copilului, nu este de a schimba reședința permanentă sau temporară a copilului, această deplasare nu este inclusă pe lista exhaustivă a drepturilor personale esențiale ale copilului în temeiul articolului 100 din Legea familiei și, prin urmare, dispozițiile articolului 99 alineatul (2) din Legea familiei ar trebui aplicate în consecință. Același lucru este valabil și în cazul în care părintele cu care locuiește copilul după divorț exercită parțial autoritatea părintească exclusivă (articolul 105 din Legea familiei), întrucât părintele care întreține o relație personală directă cu copilul are libertatea și dreptul de a reprezenta copilul în ceea ce privește problemele privind viața de zi cu zi pe toată durata șederii copilului la acesta [în conformitate cu articolele 110 și 112 coroborate cu articolul 105 alineatul (1) din Legea familiei].

În aceste situații, trebuie subliniată importanța dispoziției prevăzute la articolul 111 din Legea familiei, deoarece, indiferent dacă exercită în comun sau individual autoritatea părintească, ambii părinți sunt obligați să facă schimb de informații privind copilul, inclusiv informații cu privire la deplasarea în străinătate împreună cu copilul. Aceasta nu este numai o obligație legală a părinților, ci pentru trecerea frontierei de stat sunt necesare documente personale și alte documente pe care copilul sau părintele însoțitor trebuie să le aibă asupra sa.

În cazul în care unul dintre părinți consideră că celălalt părinte ar putea profita de deplasarea temporară în străinătate împreună cu copilul, acesta are dreptul de a solicita, în cadrul unei proceduri necontencioase, ca instanța să impună una dintre măsurile prevăzute la articolul 418 din Legea familiei, pentru a asigura aplicarea ordinului privind întreținerea unei relații personale între părinte și copil, sau să impună una dintre măsurile prevăzute la articolul 419 din Legea familiei, pentru a asigura întoarcerea în siguranță a copilului.

Cea mai de dorit soluție este aceea ca părinții să ajungă la un acord cu privire la aceste aspecte și alte aspecte similare, pe care le pot ulterior reglementa într-un plan cu privire la exercitarea în comun a autorității părintești [articolul 106 alineatul (3) din Legea familiei].

2 În ce condiții este necesar consimțământul celuilalt părinte pentru a deplasa copilul în alt stat membru?

Orice deplasare (permanentă) a copilului într-un alt stat în vederea schimbării reședinței permanente sau temporare a copilului necesită consimțământul ambilor părinți. Indiferent dacă părinții exercită în comun autoritatea părintească sau unul dintre ei exercită parțial autoritatea părintească exclusivă, părintele care dorește să schimbe reședința permanentă sau temporară a copilului, prin deplasarea copilului într-un alt stat, trebuie să obțină consimțământul scris al celuilalt părinte (articolele 100 și 108 din Legea familiei). Cu toate acestea, în cazul în care unul dintre părinți exercită integral autoritatea părintească exclusivă, există posibilitatea ca acesta să nu aibă nevoie de consimțământul celuilalt părinte pentru a deplasa copilul într-un alt stat în vederea schimbării reședinței permanente sau temporare a copilului [articolul 105 alineatul (5) din Legea familiei].

3 Dacă celălalt părinte nu este de acord cu deplasarea copilului în alt stat, cu toate că acest lucru este necesar, cum poate fi copilul deplasat în mod legal în alt stat membru?

În cazul în care părintele dorește să schimbe reședința permanentă sau temporară a copilului, prin deplasarea copilului într-un alt stat, și nu poate obține consimțământul scris al celuilalt părinte, instanța hotărăște, în cadrul unei proceduri necontencioase, care dintre părinți reprezintă copilul în această privință în vederea protejării interesului superior al copilului [articolul 100 alineatul (5) și articolul 478 alineatul (1) din Legea familiei]. Înainte de inițierea acestor proceduri necontencioase, trebuie să aibă loc o procedură extrajudiciară de consiliere obligatorie, în cadrul căreia o echipă de experți dintr-un centru de asistență socială încearcă să ajute părinții să ajungă la un acord cu privire la această chestiune [articolul 481 din Legea familiei – proceduri extrajudiciare de consiliere obligatorie ca cerință procedurală pentru inițierea procedurii prevăzute la articolul 100 alineatul (5) din Legea familiei]. În cazul în care, în cadrul procedurii de consiliere obligatorie, părinții nu reușesc să ajungă la un acord, chestiunea va fi stabilită printr-o hotărâre a unei instanțe judecătorești în cadrul unei proceduri necontencioase, ținând seama în special de vârsta și opinia copilului; dreptul copilului de a întreține o relație personală cu celălalt părinte; dorința și disponibilitatea părinților de a coopera în exercitarea autorității

părintești; situația personală a părinților; distanța dintre locul de reședință permanentă sau temporară a părinților și locul în care copilul ar trebui să se mute, precum și legăturile de transport între aceste locuri și dreptul părinților la libera circulație (articolul 484 din Legea familiei).

Cu toate acestea, ar trebui subliniat faptul că, dacă unul dintre părinți exercită integral autoritatea părintească exclusivă, acesta nu are nevoie de consimțământul celuilalt părinte pentru a deplasa copilul în alt stat în vederea schimbării reședinței temporare sau permanente a copilului, și anume în acest caz, opoziția celuilalt părinte nu are niciun efect juridic [articolul 105 alineatul (5) din Legea familiei].

4 Se aplică aceleași norme pentru deplasarea temporară (de exemplu, asistență medicală, vacanță etc.) și pentru cea definitivă? Dacă există, vă rugăm să furnizați formularele de consimțământ relevante.

Astfel cum se precizează în răspunsurile la întrebările 1-3, Legea familiei reglementează drepturile și obligațiile părinților în mod diferit, în funcție de faptul dacă deplasarea copilului în alt stat este temporară (de exemplu, o excursie de o zi care nu pune în pericol drepturile celuilalt părinte) sau deplasarea copilului în alt stat este permanentă, în vederea schimbării locului de reședință permanentă sau temporară a copilului.

■ Ultima actualizare: 30/10/2025

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.